

ครูหมอมโนราห์: จากเด็กในเมืองสู่การกลับไปเป็น ลูกหลานครูหมอมโนราห์

Kru Mo Manora: From a City Boy to a Descendant of Kru Mo Manora

โดย: สุรเดช ทองบุญชู*

แม้ว่าผู้เขียนจะเติบโตขึ้นภายใต้บริบทความเป็นเมือง ได้เรียนหนังสือ รับการศึกษา เดินทางไปต่างประเทศ และได้รับอิทธิพลของวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อจากต่างสังคม แต่การเป็นลูกหลานครูหมอมโนรานั้นดูเหมือนจะฝังลึกอยู่ในสายเลือด แม้ก่อนหน้านั้นความเป็นความเป็นลูกหลานโนราจะไม่เด่นชัดมาก แต่เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม อาการที่บ่งบอกถึงความเป็นลูกหลานโนรากลับทวีความชัดเจนมากขึ้นแม้จะอยู่ห่างไกลจากวัฒนธรรมดังกล่าว

แล้วก็ตาม มันจึงทำให้ความเป็นสายเลือดลูกหลานมโนรานำพาเราให้กลับไปหาบรรพบุรุษของตนเอง สิ่งที่เคยเป็นเสมือนหมอกบาง ๆ ก็กลายมาเป็นความจริงที่เห็นได้ด้วยตาและสัมผัสด้วยใจ ซึ่งหน้าที่อันสำคัญของผู้สืบเชื้อสายโนราก็คือความกตัญญูของลูกหลานที่มีต่อครูหมอมโนราห์ ด้วยการระลึกถึงคุณงามความดีของบรรพบุรุษครูหมอมโนราห์ที่คอยปกป้องรักษาดูแลลูกหลานและทำให้เรามีเราในวันนี้

*นักวิชาการอุดมศึกษา ศูนย์สื่อสารองค์กรและกิจการนานาชาติ สำนักงานวิทยาเขตปัตตานี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

Although the author grew up in an urban context-studying, pursuing education, traveling abroad, and having been influenced by diverse cultures, traditions, and beliefs from other societies, being a descendant of Kru Mo Nora (spirits of ancient Nora masters) seems to be deeply rooted in his blood. Previously, Nora's descentance, however, was not very noticeable in author's way of life, but the signs of being Nora's bloodline have grown more apparent when the time is right and even when being away from that culture. Therefore, being descendant of Manora brings us back to our own ancestors; what used to be misty has become a reality seen with eyes and touched with heart. As a descendant, an important duty is to show gratitude to Kru Mo Nora by remembering the virtues of the ancestors who has spiritually protected and taken care of their children, making us who we are today.

ผมเป็นเด็กที่เติบโตในเขตเมืองเหมือนเด็กทั่วไป เป็นเมืองที่มีความเจริญของวัตถุ สิ่งอำนวยความสะดวกมากมาย และเมืองที่ผมอาศัยอยู่นั้นมีคนไทยเชื้อสายจีนมากกว่าคนไทยทั่วไปไม่จะเป็นสงขลา หาดใหญ่ เบตง ภูเก็ต และปัตตานี ในบางช่วงของชีวิตผมยังต้องโยกย้ายไปอาศัย รวมถึงเรียนหนังสือต่างพื้นที่ เพราะฉะนั้น ผมจึงไม่ค่อยมีโอกาสใกล้ชิดกับเรื่องความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรมท้องถิ่นเท่าใดนัก โดยเฉพาะเรื่องของมโนราห์หรือครูหมอมโนรา แม้ว่าแม่ผมเคยบอกว่า ผมมีบรรพบุรุษเป็นครูหมอมโนรา สิ่งที่ผมพอเห็นอยู่บ้างก็คือ มีการแสดงการรำมโนราในงานสำคัญ ๆ ซึ่งก็น้อยมาก ๆ ในชุมชนที่ผมอาศัยอยู่ อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกอย่างหนึ่งที่ผมเป็นมาแต่เด็ก ๆ ก็คือ ความหลงใหลในเสียงปี่ เวลาไปที่ใดแล้วได้ยินเสียงปี่ ซึ่งเป็นหนึ่งในเครื่องดนตรีที่บรรเลงระหว่างให้การแสดงมโนราห์หรือการเล่นหนังตะลุง ผมมักจะหยุดฟังแล้วเดินตามเสียงนั้นไปเป็นประจำ จึงทำให้ได้ชมการรำมโนราห์หรือเล่นหนังตะลุงไปในตัว โดยผมสามารถชมได้นาน ๆ โดยไม่เบื่อ เพราะรอฟังการบรรเลงปี่เสียส่วนใหญ่

ในช่วงชีวิตที่ผมโตมา เวลาผมไปสอบแข่งขัน ต้องเดินทาง หรือทำกิจการงานใด ๆ เพื่อให้ประสบความสำเร็จ นอกจากจะไหว้พระเพื่อระลึกคุณแห่งพระรัตนตรัยแล้ว สิ่งหนึ่งที่แม่จะสั่งไว้เสมอ คือ ให้ภาค (อธิษฐาน) ถึงครูหมอมโนราด้วย โดยเฉพาะทวดเทพ ซึ่งเป็นต้นหิ้งครูหมอมโนราห์ที่บ้านตระกูลทางยาย

ของผมที่อำเภอระโนดจังหวัดสงขลา แม่จะกำชับกับผมเสมอ เพราะทุกปี แม่จะไปร่วมพิธีโนราโรงครู ที่หิ้งของทวดครุหมอมโนรา อีกแห่งหนึ่งที่มีต้นรากตระกูลเดียวกัน คือ ที่ตำบลทะเลน้อย จังหวัดพัทลุง ซึ่งแม่จะกลับมาด้วยเรื่องราวต่าง ๆ และคำอวยพรที่ทวดได้แจ้งผ่านคนทรงมาให้แม่และผม ในขณะนั้นโนราโรงครู ที่บ้านของยายผมในอำเภอระโนดนั้นยังไม่ได้มีการจัด แม่จึงใช้วิธีไปร่วมงานของญาติจากอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุงแทน จริง ๆ แล้ว พี่นพैयाของผม เป็นคนอำเภอระโนด จังหวัดนครศรีธรรมราช ตาเป็นคนอำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนยายเป็น อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา และครุหมอมโนราที่นับถือในปัจจุบัน ก็คือ ทางฝั่งยายนั่นเอง

เวลาที่ผมอธิษฐานหรือเรียกว่ากาดในภาษาได้นั้น ผมก็แค่ทำอย่างที่แม่บอก ซึ่งจริง ๆ แล้ว ผมก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรหรือไม่ได้ให้ความสำคัญมากนัก เป็นการเพื่อความสบายใจเสียมากกว่า อาจจะเป็นเพราะเรายังไม่มีความเชื่อในเรื่องดังกล่าวมากพอ เราเชื่อเพราะครอบครัวเชื่อเพียงแค่นั้น แม้ว่าหลาย ๆ ครั้งทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดีตามที่ขอไว้ เรายังคงมีเหตุผลมาอ้างว่า น่าจะเป็นเพราะสาเหตุอื่น ๆ ร่วมด้วยมากกว่า ที่สำคัญไปกว่านั้น เมื่อโตขึ้นผมชอบเรียนภาษาตะวันตก มีความสนใจศิลปะ วัฒนธรรมตะวันตกและก็มีโอกาสไปต่างประเทศ ด้วยเหตุนี้ความคิดแบบตะวันตกหลายอย่างเริ่มมีอิทธิพลกับตัวผมมากขึ้นจนถึงขนาดมีความฝันเล็ก ๆ ว่า วันหนึ่งถ้าเป็นไปได้ ก็อยากจะไปอยู่ต่างประเทศ แต่อีกด้านหนึ่งอิทธิพลความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรมแบบจีนก็มีอิทธิพลต่อผมมากเช่นกัน เนื่องจากผมโตในชุมชนชาวจีน ทำให้วัฒนธรรมความเชื่อแบบจีน เข้ามามีส่วนในชีวิตมากขึ้น ผมเริ่มทวนใจ ในช่วงเทศกาลกินเจ ตั้งแต่อายุ 16 ปี เข้าร่วมพิธีลงพระ แห่งพระลุยประทัด ตามประเพณีความเชื่อแบบจีน เรียกได้ว่า

ไปศาลเจ้าบ่อยกว่าไปวัดเสียอีก เรื่องของมโนราห์หนังตะลุง หรือครุหมอมโนราห์นั้นแทบลืมไปเลยในช่วงชีวิตดังกล่าว

จนกระทั่งมีเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ความเชื่อเรื่องครุหมอมโนราห์ของผมเปลี่ยนแปลงโดยสิ้นเชิง กลายเป็นความเชื่ออย่างไม่มีข้อสงสัยและทำให้ต้องระลึกเสมอว่า เราคือลูกหลานมโนราห์ แม้เราจะห่างไกลไปไกลแค่ไหน แต่ถึงเวลาที่เหมาะสมเราก็ต้องกลับมาหาปู่ย่าตาทวดของเรา เหตุการณ์นั้น ก็คือ ประมาณ 10 ปีก่อนหน้านี้ แม่ของผมได้มาบอกผม หลังจากที่ไปร่วมงานโรงครุหมโนราห์ของญาติ ที่ตำบลทะเลน้อย

จังหวัดพัทลุง โดยแม่กลับมาบอกว่า ที่เคยบนบานไว้ว่า หากการกระทำการใด ๆ สำเร็จแล้วจะตั้งโรงครูในราห์ ถวายให้นั้น ตอนนั้นทวด (ครูหมอนิราห์) ท่านทวงมาแล้ว ผมนั้นก็รู้สึกตกใจว่า ผมได้บนบานไว้ตอนไหน ก็ได้ความว่า แม่เป็นคนบนบานไว้ ในหลาย ๆ เรื่อง รวมถึงเรื่องของผมด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียน การทำงาน ก็ได้บนบานบอกกล่าวกับทวด (ครูหมอนิราห์) มา โดยตลอด ซึ่งไม่ใช่เรื่องของผมเท่านั้น เรื่องของแม่เอง และญาติ ๆ คนอื่นด้วย ที่มาขอให้แม่ช่วยเหลือ ซึ่งการบนบานแต่ละครั้ง ไม่ได้เป็นการจุดธูปบอกกล่าว แต่มีการจุดเทียนชัย วางเครื่องเซ่น เช่น ยาสูบ หมาก พลุ น้ำแดง เป็นต้น แม่ยังย้ำต่อด้วยว่า ถ้าไม่ทำอย่าง ที่เคยบนบานไว้ อาจจะทำให้เกิดเหตุการณ์ไม่ดีขึ้นได้

ด้วยเหตุนี้ ก็เลยต้องทำตามที่แม่บอกคือการตั้ง นิราโรงครู เป็นเวลา 3 วัน 2 คืน ซึ่งจะเริ่มเช้าโรง ในวันพุธค่ำ และลาโรงในวันศุกร์เย็น ซึ่งในครั้งนั้น ผมตกลงจะตั้งโรงนิราโรงครูที่ตำบลบ้านขาว อำเภอ ธารโต จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นบ้านของยายผม โดยตั้ง ร่วมกับญาติ ซึ่งทั้งสองฝ่ายจะรับผิดชอบค่าใช้จ่าย เฉพาะเรื่องการจัดโรงนิราโรงกันคนละครึ่ง ส่วนในเรื่อง สถานที่ อาหาร รวมถึงเงินทำบุญของคนที่มาร่วมงาน

“**คำบอกเล่าของเพื่อนบ้าน หรือเพื่อนที่มากที่บ้านว่าเห็น ผู้ชายแก่เดินอยู่ในบ้าน บุ่งผ้าลาย ๆ คล้าย ๆ ผ้าโสร่ง ซึ่งแรก ๆ ที่ได้ยินมันทำให้ผม รู้สึกกลัวเพราะไม่รู้ว่าเป็นอะไร**”

นั้น ทางญาติจะเป็นผู้ดูแลเอง ในตอนนั้นผมก็ไม่ได้มี เงินเก็บมากนักและค่าใช้จ่ายในการตั้งโรงนิราโรงก็ค่อนข้างมาก ไม่นับรวมของที่ต้องเตรียมในพิธีต่าง ๆ โดยรวมก็เป็นเงินจำนวนมากอยู่ ผมก็เลยตัดสินใจ ไปกู้เงินสวัสดิการมา ซึ่งจะผ่อนคืนไปในภายหลัง โดยแม่กำชับให้ผมลาและเข้าร่วมพิธีกรรมตลอด ทั้ง 3 วัน

เมื่อถึงวันงาน ผมก็ไปร่วมงานตามปกติ แต่รู้สึก ตกใจกับสิ่งที่พบเห็นมาก เพราะในชีวิตผมไม่เคยไป ร่วมงานนิราโรงครูเลย ผมเพิ่งได้เห็นว่าโรงครูที่ใช้ในการประกอบพิธีกรรม และรำนิราถวายครูหมอนิรา นั้นเป็นอย่างไร ผมรู้สึกตื่นเต้น แปลกใจและแปลกตา

เมื่อเริ่มพิธีการตั้งเมือง ผมก็อยู่ในเหตุการณ์ ทำให้ได้เห็นการทรงครุหมอนโนรา ซึ่งตอนนั้นมีคนทรงเพียงไม่กี่คน แต่ก็รู้สึกถึงความขลังของพิธีกรรม และในวันที่ 2 นั้น ผมมีโอกาสดูพิธีกรรมการทรงครุหมอนโนราแบบเต็มรูปแบบ มีการทรงครุหมอนโนราหลายคน ซึ่งจะเริ่มจากการทรงที่หน้าห้องและออกไปข้ามเขอ (คาน) เพื่อเข้าไปยังโรงโนรา จากนั้นก็มีการเซ่นครุหมอนโนรา ซึ่งในระหว่างนี้ เราสามารถพูดคุยหรือถามเรื่องต่าง ๆ กับครุหมอนโนราที่ทรงอยู่ในร่างทรงได้ สิ่งที่สร้างความประหลาดใจ คือ ทวด หรือครุหมอนโนราสามารถบอกสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างแม่นยำ ใครที่มีปัญหาอะไร โดนของหรือมนต์ดำ ท่านก็จะหาทางแก้ไขให้ใครที่อยากทำกิจการใด ๆ ให้สำเร็จก็ขอของมงคลครุหมอนโนราก็จะทำให้ แม้ผมจะไม่ได้ถามอะไร แต่ทวดเทพ ซึ่งเป็นต้นหิ้งที่บ้านยายก็เรียกให้ผมเข้าไปหา ซึ่งคำเรียกที่ท่านใช้ คือ ใ้ญ่ ซึ่งแปลกและผมไม่เคยได้ยินมาก่อน เพราะที่บ้านไม่เรียกกันแบบนี้แล้ว แม้บอกว่า ท่านเรียกผมแบบนี้ประจำเวลาพูดถึงและบอกแม่มาเสมอว่า “กูไปดูมันถึงปัดตานี” ซึ่งตรงกับคำบอกเล่าของเพื่อนบ้าน หรือเพื่อนที่มาที่บ้านว่า เห็นผู้ชายแก่เดินอยู่ในบ้านนุ่งผ้าลาย ๆ คล้าย ๆ ผ้าโสร่ง ซึ่งแรก ๆ ที่ได้ยินมันทำให้ผมรู้สึกกลัวเพราะ

ไม่รู้ว่าเป็นอะไร จนมารับรู้ว่า ที่จริงแล้ว คือทวดที่ตามปกปักรักษานั่นเอง ว่ากันว่า ท่านจะรักษาลานชายมาก อยู่ที่ไหนก็จะไปหา เพราะลูกหลานชายสามารถบวชให้ได้ ผมก็ลงกราบและรู้สึกดีใจ ปลาบปลื้มเป็นสุขอย่างประหลาด เหมือนเราได้เจอกับปู่ย่าตาทวดที่จากไปแล้ว ที่สำคัญผมได้รับพรมามากมาย รวมถึงเตือนผมในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งตรงกับความเป็นจริงทั้งหมด ทั้งที่คนทรงนั้นไม่รู้เรื่องพวกนี้เลย

สิ่งที่เกิดขึ้นวันนั้น ทำให้ผมเริ่มเชื่อในเรื่องครุหมอนโนรามากขึ้น สิ่งที่เราเคยคิดว่า ไม่น่าจะมีจริงก็ได้พิสูจน์ให้เห็นตรงหน้าว่าเรื่องแบบนี้มีอยู่จริง ข้อสงสัยผมเริ่มมีคำตอบ และเข้าใจแล้วว่าทำไมแม่ถึงให้ความเคารพนับถือมาก ผมตอบกลับให้ทวดด้วยคำสั้น ๆ ว่า ผมกลับมาแล้ว มาหาทวด ซึ่งตอนนั้น ผมก็ยังงงว่า ทำไมเราถึงพูดแบบนั้น หลังจากการทรงครุหมอนโนราเสร็จ ก็จะมีการรำโนราในช่วงบ่ายและช่วงค่ำซึ่งเป็นกิจกรรมในวันที่ 2

ในวันสุดท้ายของโรงครุโนราครั้งแรกในชีวิตผม ช่วงเช้าจะเหมือนวันที่ 2 แต่ช่วงบ่ายจะเป็นการคล้องหงส์แหงแซ่ (จระเข้) ซึ่งจะเป็นพิธีกรรมในวันสุดท้าย ก่อนออกโรงหรือลาโรง ผมถูกมอบหมายให้เป็นเสาหงส์ ซึ่งเหล่านางมโนราห์จะวิ่งหลบตอนที่พรานบุญไล่จับ โดยคนที่เสาหงส์จะต้องห้ามปล่อยมือออกจากผ้าขาวม้าที่ผูกอยู่กับหลังคาโดยเด็ดขาด ซึ่งก็เป็นพิธีกรรมที่แปลกดี เพราะผมไม่เคยได้ทำมาก่อน ว่ากันว่า การเป็นเสาหงส์นั้นจะเป็นการสะเดาะเคราะห์เอาของไม่ดีออกไปจากตัวและสร้างบารมีให้กับตัวเอง หลังจากการคล้องหงส์เสร็จก็จะเป็นการแหงแซ่ ซึ่งเป็นพิธีการของโนราในการทำลาย กำจัด สิ่งชั่วร้าย และให้เหลือสิ่งดี ๆ ให้เจ้าภาพและลูกหลานของบ้านนั้น ๆ หลังจากนั้นก็มีพิธีอื่น ๆ อีกเล็กน้อยเพื่อสร้างความสิริมงคลให้กับเจ้าภาพ ลูกหลานของเจ้าภาพ และบ้านเรือน และจบลงท้ายสุดด้วยการลาโรง ซึ่ง

โนราจะขับกลอนลาโรงซึ่งคนฟังถึงกับน้ำตาไหลจากกลอนที่เศร้าและเสียงสะอึกสะอื้นของมโนราห์

เมื่อเสร็จการตั้งโรงครูโนรา ผมก็คิดว่าทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว เพราะได้ไปกราบทวด (ครูหมอนโนรา) และแจ้งท่านไปแล้วว่าผมได้ตั้งโรงครูโนราให้แล้วตามที่ได้นับนานไว้ อะไรที่ผมติดค้างไว้ก็ให้หลุดให้หมด และขอพรให้ลูกหลานมีแต่ความเจริญรุ่งเรืองต่อไป

แม้ผมจะเชื่อมากขึ้นแต่ผมก็ยังอยากทดสอบอะไรบางอย่างและสิ่งนั้นสำเร็จผมก็จะเชื่ออย่างสนิทใจและจะไม่มีคำถามใด ๆ กับตัวเองอีกต่อไป เรื่องนั้นก็คือ ผมได้ไปคุยกับแม่ว่า ผมใช้เงินในการตั้งโรงโนราและซื้อของไปหลายรายการ ผมอยากได้เงินจำนวนนี้กลับมา ผมขอทวด (ครูหมอนโนรา) ได้ไหม แม่ก็ตอบผมว่าได้ แต่ให้ไปจุดเทียนชัยแล้วกราบขอ บอกไปว่าอยากได้อะไร ฟังดูก็ไม่ยาก ผมก็เลยไปที่หิ้งครูหมอนโนราซึ่งอยู่ในห้องทางด้านซ้ายของบ้านผม ตอนนั้นเป็นตอนเย็น ฟ้ายามมืดและมีฟ้าร้องเหมือนฝนกำลังจะตก เมื่อผมเข้าไปในห้องค่อนข้างมืด มีความรู้สึกเหมือนมีคนนั่งอยู่เต็มไปหมด แต่ไม่ได้รู้สึกกลัวอะไร ผมนั่งลงแล้วก็จุดเทียนชัยเล่มใหญ่ซึ่งปักตั้งไว้ ผมก้มลงกราบแล้วก็อธิษฐานว่า ผมได้ใช้เงินในการตั้งโรงครูโนราไปหลายบาท หากทวดศักดิ์สิทธิ์และได้ยืนยันผมจริง ก็ขอให้ผมได้เงินก้อนนี้กลับมาไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ได้ จะเร็วจะช้าก็ไม่เป็นไร แต่ขอให้ได้กลับมาตามที่ขอ แล้วผมก็ก้มลงกราบ ซึ่งลึก ๆ ผมคิดว่า เงินจำนวนนั้นเป็นจำนวนที่มาก จึงเป็นไปได้ยาก แต่ก็คิดว่า ถ้าไม่ได้อย่างที่หวังก็ไม่เป็นไร ผมก็ไม่ได้เชื่อน้อยลง เพราะผมและแม่ได้รับความสำเร็จในเรื่องอื่น ๆ มามากแล้ว และตลอดเวลาที่ท่านก็ปกป้องรักษาผมมาโดยตลอด

แต่สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นมันทำให้ผมตกใจมาก คือหลังจากผมเดินออกมาจากห้องได้สักประมาณ 5

นาที่ ในระหว่างนั่งคุยกับญาติ ๆ อยู่ มีโทรศัพท์สายหนึ่งโทรเข้ามา ซึ่งเป็นเบอร์ที่ผมไม่คุ้น เมื่อผมรับโทรศัพท์ปรากฏว่าเป็นสายจากส่วนราชการหนึ่งในจังหวัดปัตตานี โดยเขาติดต่อมาเพื่อจะให้ผมไปสอนภาษาอังกฤษให้กับบุคลากรในหน่วยงานของเขา ผมรู้สึกประหลาดใจมาก ผมก็สอบถามเขาไปว่าได้เบอร์ผมมาอย่างไร ก็เขาแจ้งว่าเขาได้มาจากรุ่นพี่คนหนึ่ง ซึ่งเขาติดต่อมาเพราะต้องการอาจารย์ภาษาอังกฤษด่วนมาก ผมรู้สึกประหลาดใจและตกใจในเวลาเดียวกัน นึกถึงคำที่ได้ขอไปกับทวดไปเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้เอง หลังจากที่เขาอธิบายว่าต้องสอนอะไร จำนวนกี่ชั่วโมง ค่าตอบแทนต่อชั่วโมงเท่าไร วันและเวลาทำการสอนช่วงไหน ผมก็ตอบรับไป แต่สิ่งที่ต้องตกใจอีกก็คือ เมื่อคำนวณจำนวนเงินที่จะได้รับมันกลับเท่ากับเงินที่ผมใช้ในการตั้งโรงโนราพอดี ผมรีบเล่าเรื่องนี้ให้แม่และญาติ ๆ ฟัง ทุกคนรู้สึกประหลาดใจและเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าเกิดจากบารมีของครูหมอนโนราที่นับถือ ซึ่งผมได้จุดเทียนขอไว้ ผมกลับไปหิ้งกราบขอบคุณและบอกกับครูหมอนโนราทุกองค์ว่าต่อไปนี้จะเชื่ออย่างสุดใจ จะไม่มีคำถามข้อสงสัยใด ๆ อีกและขอให้ท่านปกป้องรักษาและส่งเสริมดูแลลูกหลานแบบนี้ตลอดไป

ปัจจุบันผมได้เชื่อในบารมี ความศักดิ์สิทธิ์ของครูหมอนโนราอย่างสนิทใจและไม่เคยมีคำถามใด ๆ อีกไม่ว่าจะทำกิจการงานใด ๆ หรือมีปัญหาใด ๆ ก็

นึกถึงท่านเสมอ ขอBarItemของท่านปกปักรักษา
คุ้มครอง ดูแลและส่งเสริมให้เจริญรุ่งเรือง ประสบ
ความสำเร็จและผ่านปัญหาต่าง ๆ ไปได้ด้วยดี ทุกปี
ผมจะเดินทางไปร่วมงานโนราโรงครูของตระกูลปีละ
ประมาณ 3 ครั้ง ซึ่งจัดที่อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา
และฝั่งอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ผมจะเข้าร่วม
พิธีกรรมต่าง ๆ เท่าที่จะทำได้ ผมจะเข้าไปกราบขอพร
จากครูหมอนโนราอยู่เสมอ เมื่อมีการทรงครูหมอนโนรา
แม้ผมจะไม่ค่อยมีเรื่องจะขอหรือมีปัญหาให้ท่านช่วย
แต่ไปกราบเพื่อความเป็นสิริมงคลต่อตัวเอง

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้ผมได้ตระหนักว่า
เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องสนุกสนานที่คนแต่งขึ้น หากเป็น
เรื่องที่พิสูจน์ได้ด้วยตาและสัมผัสได้ด้วยหัวใจ เราไม่
ควรมองข้าม แต่ควรจะสืบสานสืบทอดให้ความเคารพ
ศรัทธา โดยไม่ต้องให้เขาเหล่านั้นแสดงอิทธิฤทธิ์
ปาฏิหาริย์ด้วยซ้ำ แม้ผมจะเติบโตอยู่ในเมืองที่เต็มไปด้วย

ด้วยสิ่งอำนวยความสะดวก ความเจริญของวัตถุ
จะพูดภาษาต่างประเทศได้ มีโอกาสเรียนรู้อย่าง
มากมาย ได้เห็นความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรมที่
ต่างไป หรือแม้แต่เดินทางไปสุดขอบโลก แต่ท้ายสุด
เลือดของครูหมอนโนราที่มีอยู่ในตัว ความศักดิ์สิทธิ์
และBarItemของท่านก็พาผมกลับมาในฐานะลูกหลาน
ของท่านอีกครั้ง ให้ผมได้ภูมิใจในการมีเชื้อสายของ
ครูหมอนโนรา ได้เป็นอีกหนึ่งคนที่พร้อมจะสืบสาน
สืบทอด ความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรมของครอบครัว
ของตระกูล ซึ่งจริง ๆ แล้ว เป็นความเชื่อ ประเพณี
วัฒนธรรมท้องถิ่นของชาวใต้เลยก็ว่าได้ในการแสดง
ความกตัญญูตเวทีต่อบรรพบุรุษของเราที่ได้ล่วงลับ
ไปแล้ว และท้ายสุด ตัวผมไม่มีข้อสงสัย ข้อโต้แย้ง
ประการใดที่เชื่อและศรัทธาในครูหมอนโนราห์อีก
ต่อไป ●